

Wereldvreemd maar herkenbaar

Ontroerende passages in 'Iets over de liefde'

theater • recensie
Margriet Prinszen

'...iets over de liefde' door Malpertuis.

Tekst en regie: Peter De Graef. Spel:

Pepijn Caudron, Peter De Graef, Katelijne

Verbeke. Gezien: woensdag 16 maart,

Toneelschuur, Haarlem.

Zij zit alleen thuis en ze praat tegen haar plant. Hoe fijn het is dat zij de plant water geeft en elke dag verzorgt. Zelf heeft ze nooit veel water gehad. Geen wonder dat niemand haar wil. Dat verandert wanneer hij haar achterlicht eraf rijdt. Hij, schrijver van handleidingen van technische apparaten die niemand leest en zij, dochter van een onbekende vader en een moeder die nooit thuis is door haar werk als rechter. Langzaam maar zeker ontstaat er een liefdesverhouding tussen de twee - mooi gespeeld in hun

schuchterheid, de onzekerheid tegenover elkaar en zichzelf en de uiteindelijke overgave.

Peter De Graef, vooral bekend van zijn prachtige monologen (*Henry, Ombat*), schreef ditmaal een tekst voor twee personages...*Iets over de liefde*. Een derde personage is aanwezig in de vorm van een engelbewaarder, die levensgroot wordt geprojecteerd tegen de achterwand. De rol van de jonge Pepijn Caudron, die met zijn blote bovenlijf en zijn enorme vleugels meewarig of soms meelevend in de camera kijkt, relativeert en becommentarieert de handeling van de twee hoofdpersonen vóór op het toneel.

De Graef schreef de tekst, registreerde het stuk en speelt naast Katelijne Verbeke de hoofdrol. Zoals in de meeste van zijn stukken gaat het om enigszins wereldvreemde personages, die ondanks hun grillige associaties en hersenkronkels toch heel

herkenbaar gedrag vertonen. Beide acteurs bezitten het vermogen om heel dichtbij zichzelf te blijven en de tekst te spelen alsof ze hem net bedacht hebben. Dat levert ontroerende passages op die nooit sentimenteel worden.

Tegelijkertijd lardeert De Graef zijn tekst met filosofische invallen en geestige uithalen naar het politieke en sociale klimaat in België. Over het gebrek aan zekerheid in het leven, waartegen we ons vergeefs proberen te verzekeren of over het talent voor depressies. Je zou hem zo de oudejaarsconference laten schrijven.

Aan het eind van het stuk wordt de sfeer grimmiger en blijkt de vrouw niet voor niets behept met depressieve neigingen. Hoe sterk dat ook gespeeld wordt, het levert een wat dubbel gevoel op. Ook zonder deze laag is...*Iets over de liefde* sterk genoeg als voorstelling.